

Sygn. akt I C 517/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Manista

Protokolant: sekr. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2017r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko R. G. (1)

o zapłatę

1. oddala powództwo;

2. zasądza od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz pozwanego R. G. (1) kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 517/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Białymstoku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. G. (1) kwoty 627zł z umownymi odsetkami w wysokości równej czterokrotnej stopie kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 300zł od dnia 28 grudnia 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W przypadku wniesienia sprzeciwu lub przekazania sprawy do rozpoznania na rozprawie, powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 627zł wraz z należnymi odsetkami i kosztami (k.2-3 – pozew).

Sąd Rejonowy w Białymstoku, nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazał pozwanemu R. G. (1), aby zapłacił na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwotę 627zł z umownymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 300zł od dnia 28 grudnia 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 204,50zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 197zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw (k. 21 – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Białymstoku I Wydziału Cywilnym z dnia 27 maja 2015r., sygn. akt I Nc 5750/15).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany R. G. (1) podniósł zarzut braku właściwości miejscowej sądu i wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Łęczycy, jako właściwego miejscowo, po wdaniu się w spór co do istoty sprawy pozwany podniósł zarzut braku zawarcia umowy przez pozwanego, w konkluzji pozwany wniósł o oddalenie

powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według stawki podwójnej (k.38-39 – przeciw od nakazu zapłaty).

Postanowieniem z dnia 15 października 2015r., Sąd Rejonowy w Białymstoku uznał się za niewłaściwy miejscowo i sprawę przekazał zgodnie z właściwością miejscową do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łęczycy (k. 56 – postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku I Wydziału Cywilnego z dnia 15 października 2015r., sygn. akt I C 2014/15 upr.).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2014r. została zawarta pomiędzy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., a osobą fizyczną, posługującą się imieniem i nazwiskiem R. G. (2) PESEL (...), legitymującym się dowodem osobistym (...), zam. ul. (...), (...)-(...) W., umowa ramowa pożyczki, kod umowy: (...), na kwotę 300zł, na okres 30 dni. Pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić kwotę pożyczki wraz z prowizją w wysokości 409zł, w dniu 26 grudnia 2014r. Osoba wnioskująca o udzielenie pożyczki wskazała, iż R. G. (1) jest zatrudniony, na umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony, w Pracowni Złotniczej K. J., ul. (...), (...)-(...) C. (d. k. 4 – wydruk profilu klienta ID (...); k. 5 – wydruk umowy ramowej kod umowy: (...); k. 7 – wydruk umowy pożyczki nr (...)).

Kwota udzielonej pożyczki w wysokości 300zł została przelana na rachunek bankowy o numerze – (...), na dane adresowe rachunku przeciwstawnego, tj. R. G. (1) (d. k. 8 – wydruk potwierdzający przelew).

Kwota pożyczki wraz z umówioną prowizją nie została zwrócona powodowi w ustalonym w umowie pożyczki terminie (okoliczności bezsporne).

Pozwany R. G. (1) nie figurował w rejestrze aktualnych i byłych mieszkańców (...), nigdy nie był zameldowany w miejscowości W. przy ul. (...). R. G. (1) nie był pracownikiem w firmie (...), (...)-(...) C., ul. (...) (d. k. 61 – pismo Burmistrza W. z dnia 27 lipca 2016r.; k. 48 – pismo J. K. z dnia 14 września 2015r.).

W dniu 22 lipca 2006r., na nazwisko R. G. (1), został wydany dowód osobisty nr (...), z datą ważności do dnia 7 stycznia 2009r. Obecnie pozwany posługuje się dowodem osobistym (...), wydanym przez Wójta Gminy D. w dniu 8 marca 2011r. z datą ważności do dnia 8 marca 2021r. (d. k. 25-27- zaświadczenie systemu PESEL-SAD Systemu Informatycznego Sądów).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, albowiem, w ocenie Sądu, w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu.

Bezsporne jest, iż powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. i osobę, która bezprawnie posługiwała się danymi R. G. (1) łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z art. 720§1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą. O konsensualnym charakterze pożyczki przesądza fakt, że dochodzi ona do skutku przez samo porozumienie się stron.

Legitymacja procesowa to materialne uprawnienie do występowania w konkretnym procesie cywilnym w charakterze strony procesowej, szczególnie uprawnienie wynikające z określonej sytuacji materialno-prawnej. Jest to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, to znaczy, że osoba fizyczna lub osoba prawna może występować w roli powoda lub pozwanego. Rozróżniana jest legitymacja procesowa czynna i bierna. Pierwsza dotyczy

strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego.

Wobec tego, że legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialno-prawną, sąd dokonuje oceny w zakresie jej istnienia w chwili orzekania, co do istoty sprawy. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej skutkuje oddaleniem powództwa.

W przedmiotowej sprawie stroną umowy pożyczki z dnia 26 listopada 2014r. była osoba, która w nieuprawniony sposób użyła danych R. G. (1). Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. przelała na wskazany rachunek bankowy kwotę 300zł.

Kwestią kluczową w niniejszej sprawie było ustalenie, iż pozwany nie zawarł umowy pożyczki, co było zarzutem podnoszonym przez pozwanego w toku całego postępowania.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe oraz analiza dokumentów, załączonych do akt sprawy, skutkuje tym, iż można jednoznacznie stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie pozwany R. G. (1) nie był stroną umowy pożyczki, zawartej w dniu 26 listopada 2014r. Wprawdzie przy jej zawarciu posłużono się numerem PESEL pozwanego R. G. (1), lecz wskazane miejsce zamieszkania nie odpowiada miejscu zamieszkania pozwanego. Posłużono się dowodem osobistym, który w dacie zawarcia umowy pożyczki utracił swoją ważność, a R. G. (1) posługiwał się dowodem tożsamości o innym numerze. Pozwany nigdy nie mieszkał w miejscowości W., ani też nie pracował w Pracowni Złotniczej J. K. w C.. Kwota pożyczki została przelana na konto, którego posiadaczem nie był pozwany.

W realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd uznał, iż strona pozwana wykazała, że R. G. (1) nie był stroną umowy pożyczki będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Umowy zawierane za pomocą środków porozumiewania się na odległość winny wymagać szczególowej, wnikliwej weryfikacji i taka weryfikacja dokonana w przedmiotowej sprawie prowadzi do wniosku, że stroną umowy pożyczki nie był pozwany.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności należy uznać, iż pozwany R. G. (1) nie był stroną stosunku zobowiązaniowego – ramowej umowy pożyczki zawartej, w dniu 26 listopada 2014r., pomiędzy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. a osobą fizyczną, posługującą się numerem PESEL (...). Stroną umowy była osoba, która posługiwała się danymi osobowymi R. G. (1).

Dlatego też, w realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd uznał, iż występuje brak legitymacji procesowej biernej i powództwo podlega oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i §3 k.p.c. obciążając powoda, jako stronę przegrywającą sprawę, kosztami postępowania poniesionymi przez pozwanego. Na zasądzoną od powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz pozwanego R. G. (1) kwotę 197zł złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 180zł ustalone na podstawie §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.) w zw. §2ust. 1 w zw. z §6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013r. poz. 461 ze zm.). W ocenie Sądu, charakter rozpoznawanej sprawy oraz czynności podejmowane przez pełnomocnika nie uzasadniają zasądzenia wynagrodzenia pełnomocnika w podwójnej stawce.

W praktyce sądowej pojawiła się rozbieżność co do wydatków profesjonalnego pełnomocnika w zakresie kosztów dojazdu do sądu orzekającego. Wypowiadając się powyższej kwestii Sąd Najwyższy w sposób niejednolity raz stwierdził, w postanowieniu z dnia 8 kwietnia 2011r., II CZ 137/10, OSNC 2011, Nr C, poz. 71, że w skład kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony nie wchodzi koszty przejazdu pełnomocnika do sądu, zaś w postanowieniu z dnia 20 kwietnia 2011r., I CZ 22/11, Legalis nr 1073605, odmiennie zauważył, że wydatkiem jest również podróż pełnomocnika, nawet przy skorzystaniu z transportu lotniczego. Ostatecznie w uchwale z dnia 18 lipca

2012r., III CZP 33/12, OSNC 2013, Nr 2, poz. 14, Sąd Najwyższy przyjął, że zwrot kosztów przejazdu pełnomocnika do sądu winien mieć miejsce, jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Przedmiotem oceny sądu w omawianym zakresie powinno być to, czy w okolicznościach konkretnej sprawy – uwzględniając jej przedmiot i stopień skomplikowania – uzasadnione było ustanowienie pełnomocnika, który nie wykonuje zawodu w siedzibie sądu rozpoznającego sprawę.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w rozpoznawanej sprawie, orzekając o kosztach postępowania, Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika do siedziby Sądu, albowiem poza zgłoszonym żądaniem, pełnomocnik pozwanego nie wskazał wysokości poniesionych kosztów dojazdu do siedziby Sądu, ani też nie wskazał metody obliczenia poniesionego wydatku.